

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: I. R.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajinská republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem v Praze 1, ul. Opletalova č. p. 25, PSČ 110 00, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů č. p. 1634/3, poštovní schránka 155/SO, PSČ 140 21, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2013, č. j. MV-125275-6/SO/sen-2012,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 3. 2013, č. j. MV-125275-6/SO/sen-2012, kterým žalovaný zamítavě rozhodnul ve věci žalobcova odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 9. 2012, č. j. OAM-4931-13/TP-2012, jímž mu s odkazem na ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), byla zamítnuta jeho žádost o povolení k trvalému pobytu podaná podle ust. § 68 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v žalobě uvedl, že s žalobou napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť byl na svých právech zkrácen jejich porušením ve správním řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně, jež bylo následně potvrzeno napadeným rozhodnutím, byla zamítnuta jeho žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky s odůvodněním, že nesplňuje požadavek stanovený v ust. § 68 zákona o pobytu cizinců na nepřetržitost jeho pobytu v délce 5 let, neboť v jeho průběhu vycestoval několikrát z území České republiky na dobu 427 dní, tedy více jak 10 měsíců. Dle ust. § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se do doby pobytu započítají i období nepřítomnosti cizince na území, pokud nepřesáhnou 6 po sobě jdoucích měsíců nebo ve svém souhrnu 10 měsíců. Z uvedeného dle žalobcova názoru vyplývá, že pro splnění podmínek získání povolení k trvalému pobytu je nutné, aby cizinec na území po odečtení jednotlivých období nepřítomnosti přesahujících 6 měsíců či 10 měsíců v souhrnu pobýval alespoň 5 let.

Žalobce pobývá v České republice na základě povolení k dlouhodobému pobytu od 9. 10. 2003, tedy ke dni podání žaloby více jak 10 let. Období jeho nepřítomnosti nikdy nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců, přičemž žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že by ve svém souhrnu pobýval mimo území České republiky 427 dní. I pokud by však na toto tvrzení přistoupil, pak po odečtení 10 měsíců, jež se dle zákona započítávají, činí doba jeho nepřítomnosti toliko 127 dní. Jednání žalovaného, který shledal důvody pro zamítnutí žádosti žalobce pobývajícího na území České republiky již téměř 10 let pouze z důvodu porušení podmínky nepřetržitosti pobytu, je tak přepjatým a nepřiměřeným formalismem. Dle názoru žalobce není možné z jazykového či teleologického výkladu ust. § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dovodit, že by u cizince v případě jeho návštěvy v zahraničí, jež přesáhne svou délkou dle podmínek 6 či 10 měsíců, docházelo k přerušení nepřetržitosti jeho pobytu a započala mu běžet nová pětiletá doba. Smyslem daného ustanovení je tak pouze stanovit, že doba nepřítomnosti přesahující tato období, se do celkové doby pobytu nezapočítává. Opačným názorem by docházelo k paradoxním a diskriminujícím situacím.

Kromě nesprávného výkladu citované normy pochybil žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, dle tvrzení žalobce taktéž postupem v rozporu s ust. § 3, § 36 odst. 3, § 64 odst. 2 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), v důsledku čehož je nepřezkoumatelné jeho rozhodnutí.

Správní orgán I. stupně zejména nevyhověl žádosti žalobce na doplnění dokazování výsledkem účastníka řízení a své závěry učinil pouze na základě svých domněnek a závěrů učiněných z cestovního dokladu žalobce, resp. razítek v něm uvedených. Žalobce přitom popírá, že by pobýval mimo území České republiky tak často, jak dovozuje žalovaný, jelikož v cestovním dokladu nejsou uvedena veškerá vstupní a výstupní razítka – jejich vyznačení totiž není při opuštění a vstupu do státu vždy pravidlem, jak by tomu mělo dle právních norem být. Tím se však správní orgány nezabývaly, stejně tak i důvody, pro které žalobce pobýval mimo území republiky. Své rozhodnutí tak založily pouze na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, aniž by jej blíže prověřovaly, což je v rozporu se zásadou materiální pravdy. Žalobce považuje Českou republiku za svůj domov, žalovaný, potažmo správní orgán I. stupně jej však svým formalistickým přístupem penalizuje za realizaci jeho práva na volný pohyb osob. V této souvislosti proto žalobce poukázal na konstantní judikaturu Ústavního soudu, jenž považuje formalistický postup za toliko „sofistikované odůvodňování zjevné nespravedlnosti“, což je v rozporu se základními právy a svobodami a principy

demokratických právních států. Pokud proto žalovaný a prvoinstanční orgán odmítly žádost žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu čistě z formálních důvodů, a to přesto, že na území České republiky žije již téměř 10 let, je takovéto rozhodnutí nepřiměřené ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Přiměřenost jsou přitom správní orgány povinny zkoumat z úřední povinnosti.

Žalobce na základě všech shora uvedených námitek uzavřel, že napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí jemu předcházející, bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Navrhnul proto, aby soud obě tato rozhodnutí jako nezákonná zrušil a vrátil jej žalovanému k novému projednání.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení, v němž napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 3. 9. 2012, č. j. OAM-4931-13/TP-2012, jímž mu dle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců byla zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Dále uvedl, že pokud se týká žalobcova výkladu ust. § 68 zákona o pobytu cizinců, s tímto názorem žalovaný nesouhlasí. Citované ustanovení vychází z účelu a smyslu směrnice Rady 2003/109/ES, konkrétně jejího čl. 4 odst. 1, jež přiznává právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, jež bezprostředně před podáním žádosti o trvalý pobyt pobývali oprávněně a nepřetržitě na území členských států po dobu 5 let. Směrnice stanovuje kritéria pro posouzení nepřetržitosti pobytu cizince, zákon o pobytu cizinců navíc stanoví i případy, kdy tato nepřetržitost není narušena.

V této souvislosti je zcela irelevantní, že žalobce na území České republiky pobývá od 9. 10. 2003, jelikož rozhodné období pro posouzení jeho žádosti s ohledem na nepřetržitost pobytu je vázáno ke dni podání jeho žádosti a činí 3. 4. 2007 – 3. 4. 2012. Z žalobcova pasu žalovaný zjistil, že v době 5 let bezprostředně předcházejících podání žádosti činilo období jeho nepřítomnosti celkem 427 dní, tedy více než zákonem povolených 10 měsíců, přičemž nepřetržitost pobytu, jako jedna ze základních podmínek pro udělení trvalého pobytu, nebyla splněna. Žalobce neprokázal, že zaznamenané údaje v pase nejsou pravdivé, a proto i s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006 žalovaný z těchto údajů vycházel. Stejně tak žalobce neprokázal existenci závažných důvodů, jež by byly způsobilé ve smyslu ust. § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zachovat nepřetržitost pobytu. Ve správním řízení proto neexistovalo žádné tvrzení, jež by bylo možné prokazovat v navrhovaném ústním jednání žalobce.

K další námitce žalobce žalovaný uvedl, že správní orgán musí při posuzování žádosti o povolení k trvalému pobytu vycházet a postupovat z textu zákona, jenž však v daném případě neumožňuje užít správní uvážení a zákonem tolerovanou dobu nepřítomnosti na základě posouzení konkrétních okolností zvyšovat. Není tedy oprávněná námitka žalobce o přepjatém formalismu a nespravedlnosti. Taktéž námitka zásahu do základních práv žalobce není na místě, neboť dle ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu neplyne cizincům právo na pobyt na území České republiky a rovněž napadené rozhodnutí neznamená žádný zásah do žalobcova osobního postavení, zejména mu nebrání, aby na území pobýval na základě dosavadního pobytového oprávnění, tj. povolení k dlouhodobému pobytu.

Na základě shora uvedeného proto žalovaný navrhnul, aby soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou.

Při ústním jednání před soudem konaném dne právní zástupce žalobce setrval na žalobních námitkách. Zdůraznil přitom, že žalobou napadené rozhodnutí nemůže obstát, neboť žalovaný zcela pominul fakt, že žalobce v době rozhodování správního orgánu I. stupně pobýval na území České republiky celkově téměř deset let. Jestliže žalovaný nevyhověl žádosti žalobce, postupoval formalisticky a rozhodnutí je vůči žalobci zcela zjevně nepřiměřené.

Žalovaný se z ústního jednání před soudem písemně omluvil s tím, že výslovně souhlasil, aby se jednání uskutečnilo v jeho nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k rozhodnutí, že žaloba není důvodná.

Předně soud uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí nevyhodnotil jako nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění, které by bránilo soudu učinit jeho meritorní přezkum. Odůvodnění napadeného rozhodnutí plně odpovídalo dikci ust. § 68 odst. 3 správního řádu, a to s ohledem na relevantní právní úpravu a průběh správního řízení, jak bude představen níže.

K procesním námitkám směřujícím k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nenařízení ústního jednání je nutno poukázat na ust. § 49 odst. 1 větu první správního řádu, podle něhož bylo vedeno předmětné správní řízení, a které normuje: „*Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.*“ Toto ustanovení blíže rozvádí zásadu písemnosti správního řízení, která je vyjádřena v ust. § 15 správního řádu a která spočívá v tom, že správní řízení je vedeno na základě písemných podkladů, které jsou postupně zařazovány do spisu. K zásadě písemnosti správního řízení je nutno podotknout, že v případech, kdy tak stanoví zákon nebo to vyžaduje povaha určitého úkonu, je tato zásada modifikována zásadou ústnosti, kdy je správním orgánem nařízeno ústní jednání podle uvedeného ust. § 49 správního řádu. V daném případě žádný zákon nestanoví povinnost nařídit v této věci ústní jednání, zbývá proto se zabývat otázkou, zda nařízení ústního jednání bylo nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků.

Účelem řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu je bezpochyby rozhodnutí o této žádosti za skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu. Účastníku řízení musí být především dána možnost vyjádřit se k věci

i prováděným důkazům. Jak zdejší soud uvedl již dříve (srov. např. rozsudek KS v Ústí nad Labem ze dne 29. 3. 2012, sp. zn. 15 A 18/2010, který byl potvrzen rozsudkem NSS ze dne 6. 8. 2013, sp. zn. 8 As 72/2012, dostupné na www.nssoud.cz), to, zda se ve věci uskuteční ústní jednání, či nikoliv, zákonodárce vyjma případů, kdy tak stanoví zákon, ponechal na úvaze správního orgánu, jejíž rámec je vymezen v ust. § 49 odst. 1 správního řádu. Správní orgány pak musí svou úvahu řádně zachytit do odůvodnění svého rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl přípisem správního orgánu I. stupně ze dne 23. 7. 2012 vyrozuměn podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce svého práva využil a dne 2. 8. 2012 zaslal prvoinstančnímu orgánu své vyjádření, v němž uvedl, že se správní orgán dostatečně nezabýval důvody, které žalobce vedly k pobytu mimo území České republiky. K tomuto vyjádření žalobce navrhnul, aby správní orgán provedl důkaz ústním jednáním, při němž bude sepsán protokol o vyjádření účastníka řízení. Na základě shora uvedeného je zřejmé, že žalobce měl možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí i se k nim vyjádřit, měl možnost navrhnout důkazy a k věci se písemně vyjádřit, což také učinil. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl k čemu, resp. k jakému uplatnění jeho práv by mělo ústní jednání či jeho výsledek sloužit, dospěl soud k závěru, že ústní jednání ani osobní výslech žalobce k uplatnění práv žalobce nutné nebylo. Soud proto shledal tuto žalobní námitku nedůvodnou.

Za nedůvodnou rovněž soud považuje námitku žalobce, že žalovaný, resp. prvoinstanční orgán postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v ust. § 3 správního řádu, když při posuzování období nepřítomnosti žalobce na území České republiky vycházely toliko ze vstupních a výstupních razítek zaznamenaných v jeho cestovním dokladu.

Již žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že přímo aplikovatelné nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), ukládá v článku 10 odst. 1 členským státům povinnost cestovní doklady příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřovat otiskem razítka. Dle čl. 11 odst. 1 a 2 Schengenského hraničního kodexu navíc platí, že není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě. Domněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel.

V daném případě žalobce ve správním řízení důvody své nepřítomnosti na území České republiky ve smyslu ust. § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců neuvedl, ačkoliv si této možnosti byl vědom, jak vyplývá z jeho vyjádření, v němž správnímu orgánu I. stupně vytknul, že se jimi nezabýval sám. V této souvislosti je nicméně nutno poukázat na shora citované ustanovení Schengenského hraničního kodexu, dle něhož leží důkazní břemeno k prokázání těchto důvodů na žalobci. Pokud tak proto žalobce neučinil, nemůže se dovolávat pochybení žalovaného, jenž tak při posuzování mohl vycházet toliko z dostupných podkladů uvedených v cestovním pase žalobce. Pokud by žalobce tvrdil důvody své nepřítomnosti a správní orgány se jimi nezabývaly, ale vycházely pouze z razítek, pak by jejich postup mohl

být skutečně v rozporu se zásadou materiální pravdy. Tato situace však v daném případě nenastala a soud proto žalobcem namítané porušení ust. § 3 správního řádu neshledal.

Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

Podle § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.

V této souvislosti je třeba korigovat názor žalobce, že období jeho nepřítomnosti na území republiky přesahující 6 měsíců po sobě jdoucích nebo 10 měsíců v souhrnu, nepřerušují nepřetržitost jeho pobytu, ale toliko se nezapočítávají do pětiletého období, jež zákon vyžaduje pro vyhovění žádosti o povolení k trvalému pobytu. Z uvedeného ustanovení totiž zcela jednoznačně vyplývá, že do doby pobytu se započítávají období nepřítomnosti za předpokladu, že nepřesáhnou 6, resp. 10 měsíců. Následující věta však stanoví: „*Nepřetržitost pobytu je dále zachována...*“. Z toho lze *a contrario* dovodit, že období delší než 6 (10) měsíců, nejen že se do pětileté nepřetržité lhůty nezapočítávají, ale rovněž nepřetržitost pobytu „*přetrhávají*“, přičemž doba pobytu počíná běžet znova. Uvedený závěr rovněž vyplývá z článku 4 odst. 3 směrnice 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, jež stanoví: „*Období nepřítomnosti na území dotyčného členského státu nepřerušují běh doby uvedené v odstavci 1 a budou zahrnuta do jejího výpočtu, nedosahuje-li délka uvedených období nepřítomnosti šesti po sobě jdoucích měsíců a nepřekračuje-li úhrnem délku deseti měsíců v rámci doby uvedené v odstavci 1.*“

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce opustil území České republiky v celkem 4 případech, jejichž délka ve svém souhrnu dosáhla 427 dní, tedy více jak 10 měsíců. Tím však porušil ust. § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovující výjimky z nepřetržitosti pobytu dle ust. § 68 odst. 1 zákona, čímž došlo k přerušení doby potřebné pro splnění podmínek udělení trvalého pobytu, jež tak započala běžet nanovo. Žalovaný a správní orgán I. stupně postupovali správně, pokud žádost žalobce jako nepřípustnou zamítli.

K námitce žalobce, že žalovaný blíž nezkoumal přiměřenost napadeného rozhodnutí dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, tzn. zda zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu mohlo mít určitý negativní dopad do soukromého a rodinného života cizince, soud uvádí, že se v daném případě shoduje s právním názorem žalovaného, dle něhož se u ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců přiměřenost neposuzuje, neboť zamítnutím žádosti nedochází k žádnému zásahu do žalobcova postavení. Žalobce totiž na území České republiky může nadále pobývat v rámci dosavadního pobytového oprávnění, tj. na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Tuto námitku tedy soud hodnotí jako neopodstatněnou. Taktéž nedospěl k závěru, že by byl postup žalovaného „*přepjatě formalistický*“, jak dovozoval žalobce. Správní orgány jsou dle ust. § 2 odst. 1 správního řádu povinny postupovat v souladu

se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Vyjma tzv. správního uvážení, jež jim umožňuje rozhodnout v určitých mezích zákona podle vlastního uvážení, jsou vázány literou zákona. Ust. § 68 zákona o pobytu cizinců užití správního uvážení neumožňuje, proto stanovené lhůty a podmínky pro užití výjimek z nepřetržitého pobytu jsou pro správní orgán závazné a nelze je dále rozšiřovat.

Jako další důvody pochybení ze strany žalovaného, potažmo orgánu prvostupňového, uváděl žalobce rozpor postupu správních orgánů s ust. § 36 odst. 3 a § 64 odst. 2 správního řádu, aniž by však specifikoval, v čem mělo toto pochybení spočívat. Takto formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke krácení na právech žalobce, však nelze pokládat za řádně formulované žalobní body, které by byly způsobilé bližšího soudního přezkumu. Soud v souvislosti s takto uplatněnými žalobními námitkami především odkazuje na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který již ve svém rozhodnutí ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, dostupném též na www.nssoud.cz, uvedl, že ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Žalobce tak byl povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči žalobci dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či rozhodnutím samotným, a rovněž byl povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se mělo jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Žalobce však tímto způsobem nepostupoval, a proto se krajský soud těmito námitkami nemohl ve své rozhodovací činnosti zabývat.

Soud na základě uvedeného proto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a tudíž ji výrokem ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem 10. února 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová